

Arrest

nr. 144 679 van 30 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 6 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. SENAWE *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 augustus 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 17 januari 2014 werd de aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Deze beslissing is ter kennis gebracht aan verzoekers op 3 februari 2014.

Dit is de bestreden beslissing en deze werd gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.08.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

K.A.

(...)

en echtgenoot:

K.M. (...)

en minderjarige kinderen:

K.S. (...)

K.A. (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (...) aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 03.08.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...).

Er werden medische elementen aangehaald voor K.A. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché dd.09.01.2014 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkenen nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkenen werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure.

Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene terug in het Wachtregister in te schrijven.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel halen verzoekers een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht aan.

Zij lichten dit middel toe als volgt:

“(...) De arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken concludeerde echter uit de voorgelegde medische getuigschriften dat het dossier niet toelaat om het bestaan van te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, zoal geïnterpreteerd door het EHRM dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte.

De Dienst Vreemdelingenzaken neemt deze motivering over.

Het komt vreemd voor dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing motiveert ten aanzien van artikel 3 van het EHRM, terwijl verzoekers nochtans een aanvraag hebben gedaan overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het artikel 9ter is namelijk veel ruimer opgevat dan het artikel 3 van het EHRM en stelt minder stringente voorwaarden voor een medische regularisatie. Zo is er in het artikel 9ter geen enkele verwijzing te vinden naar het vergevorderd of terminaal karakter van de ziekte zoals dit wel vereist wordt door artikel 3 EVRM. Het feit dat er bij verzoekster dus geen vitale organen zijn aangetast, zou dus inderdaad tot een afwijzing leiden onder artikel 3 EVRM, maar voor artikel 9ter is dit vergevorderd stadium niet vereist.

Het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt als voorwaarde in paragraaf 1: "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

De motivering die door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gegeven voor de weigering, is dus inderdaad een goede motivering onder het regime van artikel 3 EVRM.

Deze motivering voldoet echter niet om de afwijzing van een aanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te motiveren. Het artikel 9ter is namelijk ruimer opgevat, en daar Europese wetgeving toejuicht dat lidstaten een ruimere bescherming bieden dan het EVRM, prevaleert het artikel 9ter in deze.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar beslissing aldus onjuist gemotiveerd, zowel naar vorm, daar het een motivering met betrekking tot artikel 3 van het EVRM betreft, als naar inhoud, daar het de aanvraag afwijst omdat de ziekte niet levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand, wat geen vereiste is onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. (...)"

2.2. De nota met opmerkingen stelt het volgende:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing, waarvan de adviezen van de ambtenaargeneesheer integraal deel uitmaken, duidelijk de determinerende motieven waarop de beslissing berust worden aangegeven in het licht van de vereisten van de toepasselijke wetgeving.

Hij geeft de medische elementen van het dossier aan die tot die beoordeling hebben geleid waarbij hij de nadruk legt op het feit dat de behandeling enkel symptomatisch is en niet essentieel.

Overeenkomstig artikel 9ter, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 is de ambtenaar-geneesheer als enige bevoegd om het eerste lid van die bepaling vermelde risico, de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling te beoordelen.

Door het belang, in de medische zin, van de in België gevolgde behandeling na te gaan, beoordeelt de ambtenaar-geneesheer het effect van de stopzetting van die behandeling, overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

In de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2009, waarbij artikel 9ter in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, wordt uitdrukkelijk bepaald: "In artikel 9ter, nieuw, van de wet, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procedure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens." (Parl. St., Senaat, Doc. Nr. 51-2478/001, p. 34-35)

Daaruit blijkt duidelijk dat er dient te worden onderzocht of, bij het ontbreken van een adequate behandeling voor de ziekte waaraan de vreemdeling lijdt in zijn land van herkomst of verblijf, het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.

Verzoekende partij toont bij haar kritiek niet aan dat het eventuele wegvallen van de in België gevolgde medische behandeling zou leiden tot een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit of op een mensonterende behandeling, en derhalve het verlenen van een machtiging tot verblijf zou vereisen.

Zij toont niet aan dat het medisch dossier concrete elementen bevat waardoor de gegeven motivering niet zou volstaan om te begrijpen hoe de ambtenaar-geneesheer in casu tot zijn beoordeling is kunnen komen.

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dat de ambtenaar-geneesheer tot zijn beoordeling kan overgaan zonder tot een persoonlijk onderzoek over te gaan en zonder advies in te winnen van een specialist. Uit het verleende advies kan niet blijken als zou hij menen de medische toestand en de noodzakelijk geachte behandeling niet met zekerheid te kunnen beoordelen, zodat hem in casu geen onzorgvuldigheid kan worden verweten omdat hij zijn advies opstelde op basis van het medisch dossier. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welke rechtsgrond het feit dat haar aanvraag op 03.08.2011 ontvankelijk werd verklaard, zodat zij vanaf dan totdat de bestreden beslissing werd genomen in het bezit was van een attest van immatriculatie, tot een andere conclusie zou moeten leiden.

Gezien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk de redenen worden aangegeven waarom geen sprake kan zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf en dit omwille van redenen eigen aan de medische problematiek en de noodzakelijk geachte behandeling zelf, en verzoekende partij niet aantoonde dat de beoordeling van haar medische toestand kennelijk foutief of onredelijk zou zijn, is voldaan aan de vereisten van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Het in de motivering geuite belang dat de wetgever aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hecht met betrekking tot de beoordeling van de aanvraag ex artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, laat niet toe te besluiten dat het Bestuur geen oog zou hebben voor de concrete omstandigheden van de zaak en dat de individuele elementen eigen aan de zaak onwettig zouden zijn beoordeeld.

Verzoekende partij laat na aan te tonen dat verwerende partij hierbij op een kennelijk onredelijke wijze zou zijn opgetreden. Hierboven werd reeds aangetoond dat de motivering van de bestreden beslissing voldoet aan de vereisten van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uit de voorbereidende werken en uit de bewoordingen van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 blijkt dat de artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 samen de omzetting in Belgisch recht vormen van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004. Inzake de subsidiaire bescherming, conform artikel 2 e) en artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat M de term «reëel risico» (...) hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM. (Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 85.)

Verzoekende partij kan derhalve niet zonder meer stellen dat de verwijzing naar artikel 3 EVRM niet dienstig is.

Bij arrest van 19.11.2013 nr. 225.523 oordeelde de Raad van State bovendien dat de wetgever manifest en terecht het voordeel van artikel 9ter heeft willen voorbehouden aan vreemdelingen die zodanig "ernstig ziek" zijn dat hun verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. De wetgever heeft gewild dat het onderzoek van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter in conform de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot artikel 3 EVRM gebeurt. Het feit dat artikel 9ter drie "specifieke hypotheses" van ziektes bevat, impliceert niet dat het toepassingsgebied ervan anders is dan dat van artikel 3 EVRM.

Wanneer ze een minimum drempel van hardheid bereiken, stemmen deze drie types van ziektes overeen met de bepalingen van artikel 3 EVRM. De ziekte kan ofwel een reëel risico voor het menselijk

leven (EHRM 12 mei 2005, *Ocalan/Turkije*), ofwel een reëel risico voor de fysieke integriteit (EHRM 17 september 2009 *Enea/Italië*), ofwel een ander reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken.

Dit blijkt tevens uit de voorbereidende werkzaamheden naar aanleiding van de invoering en latere wetswijzigingen van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waarbij de wetgever de procedure ex artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 aanduidt als "een absoluut uitzonderlijke procedure", gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij "het terugsturen van de vreemdeling" een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoekende partij aangehaalde redenen waarom zij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door verzoekende partij aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat zij deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Deze onderdelen van de middel zijn ongegrond, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin wordt aangetoond.

De aangevoerde schendingen worden niet aangetoond."

2.3. Verzoekers voeren dus onder meer aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, aangezien het toepassingsgebied van dit artikel ten onrechte wordt beperkt tot de situaties die aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door "(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Deze bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort: het EHRM), die zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of

aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat de ingeroepen ziekte of aandoening betreft (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

De vermelding in de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006, dat artikel 9ter in de vreemdelingenwet invoegt, dat het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende behandeling is in het land van oorsprong of verblijf, geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM (*Parl.St. Kamer*, DOC 51, 2478/001, 34), doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf, die – althans voor wat betreft de hypothese van een vreemdeling die lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft – een autonome, nationale bepaling is (cf. RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778 en RvS 5 november 2014, nrs.229.072 en 229.073).

De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961 en RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633). Artikel 53 van het EVRM laat immers aan de lidstaten de mogelijkheid om aan eenieder die ressorteert onder hun rechtsmacht een ruimere bescherming te bieden dan deze vereist door het Verdrag.

Verweerder wijst in de nota met opmerkingen op de gebruikte concepten in zowel artikel 9ter van de vreemdelingenwet als de rechtspraak van het EHRM en op de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, om te stellen dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen volledig heeft willen verbinden met het EVRM en meer specifiek de rechtspraak van het EHRM betreffende de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen. Hij gaat uitgebreid in op deze rechtspraak van het EHRM. Dit alles laat de Raad evenwel niet toe om te oordelen dat de hoge drempel bepaald door de rechtspraak van voormeld Hof – meer bepaald de aandoening houdt een risico voor het leven in gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte – de toepassing van het gehele artikel 9ter van de vreemdelingenwet inperkt of bepalend is voor de gehele toepassing ervan. Het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt niet samen met die situaties waarin volgens het EHRM een uitwijzing strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Ter staving van de bestreden beslissing, en de hierin gemaakte toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wordt verwezen naar het advies van een ambtenaar-geneesheer van 9 januari 2014.

Dit advies, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat onder gesloten omslag samen met de beslissing aan verzoekers werd overhandigd, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van deze beslissing.

Onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM concludeert de ambtenaar-geneesheer dat artikel 3 van het EVRM enkel in het gedrang komt indien er sprake is van een direct kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is. De vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat er geen sprake is van een directe levensbedreiging – of van een vergevorderd, kritiek of levensbedreigend stadium van de aandoening – volstaat volgens verweerder dan ook om te besluiten dat er geen graad van ernst is zoals vereist door artikel 3 van het EVRM conform de rechtspraak van het EHRM, en het *in casu* niet gaat om een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De ambtenaar-geneesheer verbindt de vraag of er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf aldus volledig aan de vraag of er actueel een reëel gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit en aan de vereiste drempel opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld bij uitwijzing van een vreemdeling. Deze handelwijze is, gelet op voorgaande bespreking over het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in strijd met deze wetsbepaling.

Aangezien de bestreden beslissing, zoals reeds gesteld, volledig is opgehangen aan het advies van de ambtenaar-geneesheer, is deze met dezelfde onwettigheid behept.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

De verzoekers hebben een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp verklaard.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 17 januari 2014 van de gemachtigde van door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPs,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPs